

József Attila: Nyári délután

Cseveg az olló. Néne
nyesi a pázsitot,
s megáll. Hátulról nézve
is látni, ásított.

Rádió nyüzsög. Szárnyak
dongnak az üvegen
s a szellők táncot járnak
a puha füveken.

Az idő semmit játszik,
langy tócsa most, megállt.
Hogy elleng, abból látszik,
hogymeg a virág.

Én sem tudom már régen,
alszom? Vagy dolgozom?
Megterít a feleségem
szép fehér abroszon

Az eget is e tájon
vászonfény lepi el
s csillog, mert üvegtálon
ül, a földi eper.

Boldog vagyok. A kedves
mellettem varrogat
s hallgatjuk, amint elmegy
egy vén tehervonat.

|

|

|

|